

Endvidere er der i enkelte Tilfælde modtaget Indbetaling af private Capitaler til Forrentning af Statskassen som offentlige Stiftelsers Midler, fra hvilke de ogsaa i mange Tilfælde vanskeligen lade sig adskille ved nogen stary Grænde. De ere altsaa modtagne før 1ste Januar 1840 til 4 pCt. og efter den Tid til $\frac{3}{2}$ pCt. Rente, paa et Aars Opsigelse.

Endvidere har Finantsministeriet under 7de Juli f. A. tilfagt Justitsministeriet, at de Summer, som indkomme ved Salget af Lehn eller Stamhuses Fæstegods, og som ikke paa anden Maade ere at anbringe, kunne foreløbig modtages til Forrentning af Statskassen indtil Udgangen af Marts Maaned 1850, imod 4 pCt. Rente og Tilbagebetaling efter et Aars Varfel. Der er imidlertid hidtil ikke skeet nogen saadan Indbetaling.

Hvad Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, saavelsom Skistemidler og Embedscautioner angaaer, er der vistnok ingen Anledning til at gjøre Forandring i det hidtil Bestaaende. Ikke heller er det sandsynligt, at saadan Anledning skulde indtræde i nogen nær Fremtid. Derimod er Forholdet anderledes i Henseende til Sparekasserne. Den svævende Gjæld med en meget kort Opsigelsesfrist, som Statskassen efter de hidtil gjældende Regler har contraheret til disse, er af en meget betænkkelig Betydning. Et Blik paa denne Gjælds Størrelse ved Udgangen af 1848 i Sammenligning med Udgangen af 1847 vidner noksom om den Fare, Statskassen løber med en saadan Gjæld under kritiske Omstændigheder. Allerede heri vilde ligge en Opfordring til med passende Vaersomhed at søge sig frigjort for denne Art Gjæld, naar Omstændighederne tillade det. Men det er en Selvfølge, at derfra for Tiden maa affees, da det naturligvis i Dieblirket og i den nærmeste Fremtid ikke kan være ønskeligt for Statskassen at drage sig videre ud af det ommeldte Gjældsforhold, end Conjuncturerne af sig selv medføre. For det Første maatte altsaa Bemyndigelsen for Finantsministeriet til at kunne modtage Indskud fra Sparekasserne, dog ikke til høiere Rente end 4 pCt., vedblive. Men det vil formeentlig være rettest, at det kun bliver en Bemyndigelse og ikke en Forpligtelse for bemeldte Ministerium, og over-

hovedet, at det ikke udtales som staaende Regel. Der er nemlig foruden det ovenanførte, fra Hensynet til Statskassens Lary hentede, Argument, endnu et andet, som formenes at tale mod at aabne Sparekasserne en altfor let Udgang til Indskud i Statskassen. Det er Hensynet til, at den Capital, som saaledes indskydes, vanskelig kan gives en saa frugtbringende, eller for Landet i Almindelighed og den Egn, hvorfra hver Sum indbetales, i særdeleshed gavnlig Anbringelse, som naar de locale Sparekassers Bestyrelser nødsages til alle at gjøre, hvad den ovenfor meddeelte Fortegnelse vil vise, at dog adskillige have formaaet, nemlig ved Ublaas til Private, Creditforeninger eller deslige at anbringe deres Capitaler. Bestemte Regler for, hvorledes Hensynet til det Almindeliges Interesse i den Henseende bedst lader sig forene med Statskassens Lary til de forskjellige Tidspunkter, lade sig ikke give, og mindst nu; men naar den forømmeldte Bemyndigelse tillægges Finantsministeriet, vil dette være sat istand til at handle, som de sig udvikkende Forhold tilfige.

I Overensstemmelse hermed er udarbejdet Udkast til en Lov om den svævende Statsgjæld, hvilken Lov efterhaanden vil kunne forandres, naar Erfaring maatte tale derfor.

Udkast til Lov om det midlertidige Soldforhold til Hertugdømmet Slesvig og til Hertugdømmet Holsteen.

§ 1.

I Henseende til Kongerigets Soldfrihed til Hertugdømmet Slesvig, saavelsom til Hertugdømmet Holsteen, har det indtil videre sit Forblivende ved de derom i Placaten af 29de Marts 1848 truffene Bestemmelser.

§ 2.

Finantsministeriet er bemyndiget til at tilføede Undtagelser, hvor locale Forhold eller andre særdeles Omstændigheder tale derfor.

Motiverne til foranførte Lov:

Under 29de Marts 1848 udkom, efter en af det daværende Handelsministerium nedlagt allerunderdanigst Forestilling, en Placat, hvorved, paa Grund af de indtraadte Forhold,